

Winter in Ireland

Van dezelfde auteur:

Dokter in Ierland
De terugkeer van dokter Laverty

Patrick Taylor

Winter in Ierland

the house of books

Oorspronkelijke titel

An Irish Country Christmas

Uitgave

A Forge Book, published by Tom Doherty Associates, LLC, New York

Copyright © 2008 by Patrick Taylor

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëlla Snel

Omslagontwerp

Julie Bergen

Omslagdia

Getty Images/SuperStock RM/Anthony Butera

Plattegrond op blz. 9

Elizabeth Danforth

Foto auteur

Dorothy Tinman

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3241 4

D/2011/8899/145

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.patricktaylor.ca

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Dorothy

Woord van dank

Dokter Fingal Flahertie O'Reilly maakte voor het eerst zijn opwachting in 1995. Zijn geleidelijke ontwikkeling is vriendelijk begeleid door mijn vriend Simon Hally, redacteur van *Stitches*.

O'Reilly's volwassenwording is gevoed door een aantal opmerkelijke mensen. Zonder de deskundige adviezen van Carolyn Bateman, mijn redacteur en vriendin, zou ik er niet over denken een manuscript in te leveren. Adrienne Weiss was mijn redacteur bij Insomniac Press in Toronto, dat het boek in 2004 voor het eerst uitgaf onder de titel *The Apprenticeship of Doctor Lavery*. Mijn agente Susan Crawford nam de eerste twee boeken van de serie onder haar hoede en Rosie en Jessica Buckman hielden zich bezig met de buitenlandse rechten.

Natalia Aponte, toen redacteur bij Tor/Forge Books in New York, zag iets waardevols in mijn pogingen en haalde Tom Doherty, uitgever van Forge, ertoe over haar vertrouwen in mij te delen. Ze heeft altijd een onwankelbaar geloof gehad in de inwoners van Ballybucklebo. Nu is ze mijn agente en mijn vertrouweling en ze moedigt me voortdurend aan wanneer mijn geloof wankelt.

Ik richt een speciaal woord van dank tot Pat Phelan, een werkelijk buitengewone bureauredacteur.

Tijdens het schrijven van *Winter in Ierland* kreeg ik bloedarmoede. Mijn hematoloog en vriendin dokter Linda Vickers uit Vancouver heeft me toen niet alleen behandeld maar mij, de oude gynaecoloog,

ook duidelijk uitgelegd welke mysterieuze bloedziekten er allemaal zijn en wat ze behelzen.

Dokter Tom Baskett, verloskundige en mijn oudste vriend uit mijn studententijd, heeft me ingelicht over de details van een stuitligging bij een bevalling.

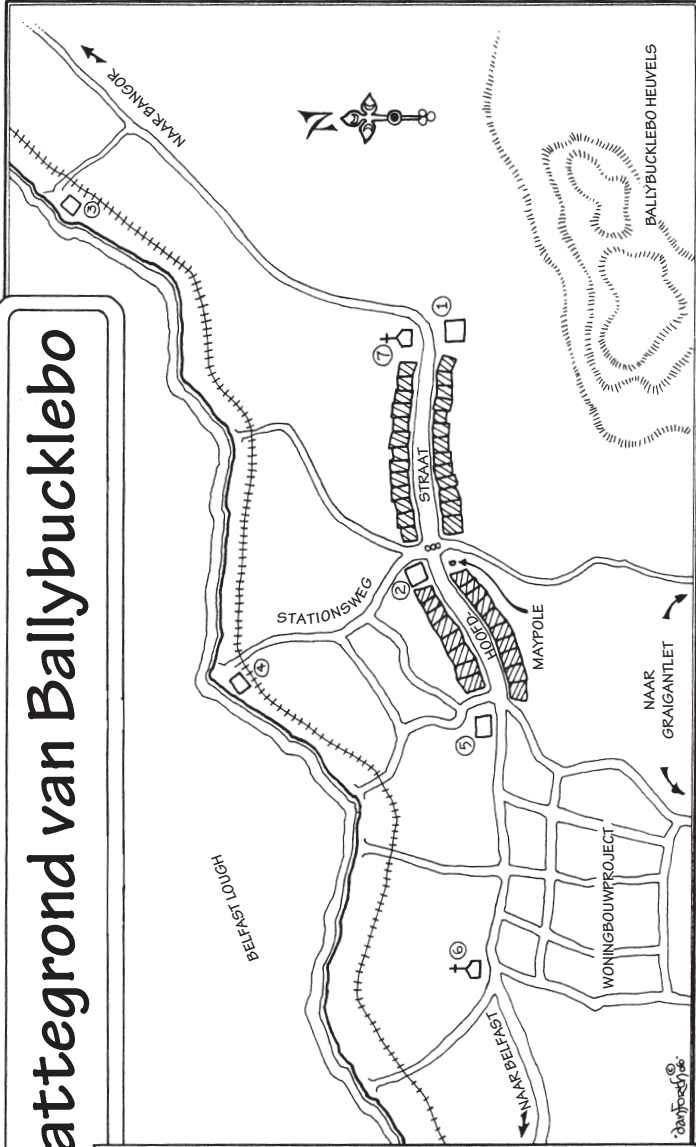
Het grootste deel van *Winter in Ierland* is voltooid in een suite in noordelijk Vancouver, Canada, die aan me was verhuurd door Duncan en Kathy Campbell. Geen enkele auteur zou zich een betere plek om te werken kunnen wensen, noch meer voorkomende huisbazen.

De artsen O'Reilly, Laverty en ik bedanken jullie allemaal uit de grond van ons hart.

Plattegrond van Ballybucklebo

- 1 DOKTER O'REILLY'S HUIS
- 2 BLACK SWAN
- 3 MAGGIE MACCORKLIES HUISJE
- 4 STATION
- 5 POLITIEBUREAU
- 6 KATHOLIEKE KAPEL
- 7 PRESBYTERIAANSE KERK
- 8 RUIJESHUIZEN
- 9 WINKELS
- 10 VERKEERSLICHT
- 11 SPOORBAAN
- 12 HEUVELS

© 2005

Beveel de Old Inn bij iedere vriend aan

Barry Laverty, dókter Barry Laverty, smeed het portier dicht van Brunhilde, zijn op leeftijd zijnde Volkswagen Kever. Hij kromde zijn schouders tegen de natte sneeuw en liep snel over het parkeerterrein van de Old Inn in Crawfordsburn in het graafschap Down. In december wordt het in Noord-Ierland vroeg donker en om halfvijf in de middag was er nauwelijks nog voldoende licht om de bladerloze boomtakken in de storm te zien zwiepen, maar hij kon de wind wel door het dal achter het hotel horen razen.

Hij duwde de dubbele voordeur open en liep drie traptreden af naar een goed verlichte lobby. Hij knipperde met zijn ogen tegen het felle licht en trok zijn schouders op toen een stroompje water onder zijn kraag sijpelde.

‘Hallo John,’ zei hij tegen de manager, die aan de andere kant van de lobby achter de balie van de receptie stond.

De man van middelbare leeftijd keek glimlachend op. ‘Een goede middag, dokter.’

Nog maar iets meer dan een jaar geleden zou hij hebben gezegd: ‘Hoe is het met je, Barry?’ De Old Inn stond slechts een paar kilometer van het huis van Barry’s ouders in Bangor vandaan. Toen hij nog medicijnen studeerde was hij hier vaak naar binnen gewipt om een biertje te drinken, en John stond al achter de balie zolang Barry zich dat kon herinneren.

‘Beestenweer vandaag,’ merkte John op.

‘Ik lijk wel een verzopen kat.’ Barry wreef in zijn handen.

‘In de Parlour Bar brandt de haard.’

‘Ik kom voor de receptie.’

‘De receptie van Donnelly-MacAteer wordt in de Guests’ Lounge gegeven, maar dokter O’Reilly is net naar de Parlour Bar gegaan. Dat moest ik van hem tegen u zeggen.’

Het was typerend voor zijn baas Fingal Flahertie O’Reilly, dacht Barry, om even weg te glippen voor een drankje. Hij wist dat de ouders van Julie MacAteer geheelonthouders waren en er tijdens de receptie alleen sinaasappelsap en frisdrank zouden worden geschonken.

‘Dank je.’ Barry trok zijn jas uit. ‘Ik ga mijn jas ophangen en dan proberen weer warm te worden.’

Hij ving een glimp van zichzelf op in de spiegel achter de kapstok. Blauwe ogen met donkere kringen eronder keken hem vanuit een ovaal gezicht aan. Met zijn vierentwintig jaar was hij veel te jong om altijd donkere kringen te hebben, maar hij was het merendeel van de nacht bezig geweest met een bevalling. Hoewel hij moe was, was hij van mening dat de vrouw die hij net had geholpen een gezonde jongen op de wereld te zetten nog veel vermoeder moest zijn. Hij geeuwde. Zijn blonde haren waren doorweekt en daardoor donkerder en ze zaten op zijn schedel geplakt. In elk geval stond zijn kuif nu niet omhoog als die van een kuifeend.

Barry hing zijn jas op, streek met zijn handen over zijn haren, draaide zich om en liep door een korte gang naar de bar. Hij vroeg zich af of Colette, het barmeisje en een grote, moederlijke vrouw, deze avond dienst had.

Hij wist dat dit deel van het gebouw een oude herberg was die was gebouwd in 1614 en dat generaties eigenaars zo verstandig waren geweest de wit gestuukte muren en de zware zwarte plafondbalken in stand te houden. C.S. Lewis had hier in 1958 met zijn vrouw volgens zijn eigen zeggen ‘twee perfecte weken’ doorgebracht.

Barry liep via een deur links van hem een ruimte met een laag plafond in, waar een grote open haard brandde. Na de bittere kou buiten was de hitte verstikkend, maar de geur van brandende turf

was vertrouwd en aangenaam. Er waren een paar mannen in de kamer. De meesten stonden bij de bar en anderen zaten aan tafeltjes langs de muur. Er werd zacht gepraat en de geuren van natte tweed en sigaretten vermengden zich met de geur van de turf.

‘Je ziet eruit als een verzopen kat,’ brulde dokter Fingal Flahertie O’Reilly, die tegen de bar geleund stond. ‘Kom hierheen en neem iets te drinken.’

‘Dank je, Fingal.’

‘Wat wil je hebben?’

Barry wreef snel in zijn handen en voelde ze tintelen toen de bloedcirculatie weer op gang kwam. ‘Een warme whiskey graag.’

O’Reilly draaide zich naar het barmeisje toe, dat achter een van een marmeren blad voorziene bar een glas oppoetste met een theedoek. ‘Heb je dat gehoord, Colette?’

‘Ja.’

‘Geef hem maar een dubbele,’ zei O’Reilly.

‘Hoe is het met jou, Colette?’ vroeg Barry. Hij draaide O’Reilly zijn rug toe, schudde zijn hoofd en zei geluidloos: ‘Een klein glas.’ Een dubbele whiskey zou hem nu hij zo moe was te machtig kunnen worden.

Haar glimlach was breed terwijl ze begrijpend knikte en zei: ‘Prima. Ik heb je al een tijdje niet meer gezien.’

‘Ik heb het druk gehad.’

‘Meisje, geef deze jongeman alsjeblieft zijn drankje,’ zei O’Reilly.

‘Komt eraan.’ Ze liep weg en zette de elektrische waterketel aan.

‘Dokter Laverty, vertel me eens waar jij bent geweest,’ bromde O’Reilly.

Barry keek naar het blozende gezicht vol lijnen, de borstelige wenkbrauwen en de neus die zichtbaar naar bakboord helde. O’Reilly was in hemdsmouwen en rode bretels hielden zijn tweedbroek op zijn plaats. Hij hield een glas – een groot glas – in zijn hand en Barry wist dat daar Ierse whiskey in zat.

‘Ik heb gewerkt.’

‘Gewerkt? Toen ik in verband met dit huwelijk van huis ging was de deur van de spreekkamer nog dicht, en er zaten maar een

paar klanten in de wachtkamer. Nuala Harkness doet er nooit lang over.'

'Bij jou misschien niet, Fingal, want jij kent die vrouw al bijna twintig jaar.'

'En Harry Hawthorne, bijgenaamd De Laars, ook,' bromde O'Reilly.

'Wie?'

'Harry Hawthorne, bijgenaamd De Laars. Die bijnaam heeft hij gekregen omdat zijn vrouw kort na hun huwelijk aan haar beste vriendin vertelde dat hij zo viriel was dat hij haar als hij thuiskwam van de velden zo graag wilde hebben dat hij niet eens de tijd nam om zijn laarzen uit te trekken.'

Barry lachte. 'Ik heb gelezen dat het net zo ging tussen Napoleon en Josephine.'

'Misschien had Harry dat ook gelezen. In elk geval vertelde die vriendin van de vrouw het aan haar echtgenoot en die vertelde het...'

Barry knikte. Hij had al ervaren hoe snel een nieuwtje het dorp Ballybucklebo door kon gaan.

'Dus nu zit hij met die bijnaam opgescheept. Hij komt gewoonlijk naar de praktijk om een drankje te krijgen en met hem kun je in vijf minuten klaar zijn.'

Barry schudde zijn hoofd. 'Fingal, dat lukt jou misschien, maar ik ben hier pas een paar maanden en als ik de patiënten net zo goed wil leren kennen als jij hen kent, moet ik daar de tijd voor nemen.'

'Daar zul je wel gelijk in hebben.' O'Reilly fronste zijn wenkbrauwen. 'Maar zelfs als je er een paar minuten extra voor hebt uitgetrokken, had je hier al veel eerder kunnen zijn. We hadden erop gerekend je tijdens de dienst te zien.'

'Met Harry duurde het langer dan ik had verwacht en toen belde Jeannie Jingles. Ze dacht dat haar kleine Eddie kroep had en...'

'En jij bent naar die jongen gaan kijken?' Het puntje van de neus van O'Reilly werd een beetje bleek en dat was altijd een teken dat hij zijn temperament niet helemaal onder controle had.

‘Fingal, ik weet dat jij wordt geacht vandaag beschikbaar te zijn voor noodgevallen, maar...’

‘Je dacht mij een gunst te bewijzen?’ De punt van de neus werd nog bleker.

‘Nee. Jij was al in de kerk en het leek me zinnig dat ik naar die jongen toe ging. Ik dacht dat het weinig tijd in beslag zou nemen.’

‘Hmm. De dienst was om halfdrie afgelopen. Je had er moeten zijn.’

‘Het spijt me. Als ik had geweten dat ik jou beroofde van het pure genot, het immens veel voldoening schenkende medische moment waarop je nog een geval van doodgewone kroep had kunnen aanschouwen, zou ik een politiewagen hebben opgetrommeld om je de kerkbank uit te slepen.’

Het lukte O’Reilly te grinniken. ‘Oké. Je gaat je gang maar. Van mij mag je je voortijdig het graf in werken. Dat laat mij koud.’ De lachrimpeltjes bij zijn ooghoeken werden dieper.

‘Jezus, Fingal. Het leek me gewoon zinnig.’

O’Reilly gaf Barry een schouderklopje. ‘Barry, je hebt in dit geval gelijk, maar... afspraak is afspraak.’ O’Reilly nam een slok whiskey. ‘Toen jij er in augustus klaar voor was zelfstandig te gaan werken, hadden we besloten de werklast eerlijk te verdelen.’

‘Hebben we dat dan niet gedaan? Een van ons in de spreekkamer voor de lichtere gevallen en de ander die huisbezoeken aflegt en ’s avonds en ’s nachts dienst heeft. Ik dacht dat dat prima werkte.’

O’Reilly snoof. ‘Jij bent verdomme de halve nacht in touw geweest. Vandaag heb ik dienst.’

Er was één ding dat Barry inmiddels had geleerd. Hij moest nooit voor O’Reilly zwichten. Hij keek de oudere man recht aan. ‘Het was een verdomd goede zaak dat ik daarheen ben gegaan. De kleine jongen had een zware longontsteking. Ik heb hem meteen naar het Royal Victoria Hospital moeten laten overbrengen.’

‘Werkelijk?’ O’Reilly fronste zijn wenkbrauwen. ‘Was het een lobaire pneumonie?’

‘Ja, voor zover ik dat zonder een röntgenfoto kon vaststellen.’

O’Reilly nam een grote slok, gaf Barry een schouderklopje en zei: ‘Misschien heb je dan toch het juiste gedaan.’

‘Dat denk ik wel.’

‘Ik ook.’ O’Reilly knikte. ‘Maar vanaf nu heb ik dienst.’ In elk geval had het puntje van zijn neus de normale kleur weer: die van pruimen.

‘Dat is prima, Fingal.’

‘Kinky weet waar ze me kan vinden als zich iets voordoet.’

‘Is ze dan niet hier?’ Barry was verbaasd. Mevrouw ‘Kinky’ Kincaid, de vrouw uit Cork die de huishoudster van O’Reilly was, nam gewoonlijk enthousiast deel aan dit soort sociale evenementen in Ballybucklebo.

‘Ze was uitgenodigd en ze is met mij meegegaan naar de kerk, maar ze zei dat ze zich een beetje snotterig voelde en deze ellendige storm liever niet trotseerde. Ze heeft me gevraagd haar bij Julie te excuseren.’

‘Is alles verder goed met Kinky?’

‘Ja. Die vrouw heeft een ijzeren gestel.’ O’Reilly liet zijn stem dalen. ‘Volgens mij was er een programma op de televisie dat ze echt graag wilde zien.’

Barry glimlachte toen hij zich een beeld van Kinky voor ogen haalde, die zoals ze zelf eens had gezegd ‘rond als een radijsje’ was en nu met een kop thee opgekruld voor de televisie zat. Hij vroeg zich af of Lady Macbeth, de witte kat van O’Reilly, Kinky gezelschap hield.

Zijn gedachtegang werd onderbroken door Colette: ‘Alsjeblieft.’ Ze gaf Barry een mok waar stoom af kwam.

Barry nam een slokje, genietend van de smaken van Ierse whiskey, suiker en citroensap met heet water erbij. ‘*Sláinte.*’

‘*Sláinte mHath.*’ O’Reilly dronk zijn glas leeg en zette het op de bar. ‘Omdat ik dienst heb kan ik beter uitkijken met de drank.’ Hij gaf Barry weer een schouderklopje. ‘Maar jij hebt geen dienst. Dus kun je van de receptie genieten en daar zouden wij nu moeten zijn. Kom mee.’

‘Ga jij alvast maar, Fingal. Ik kom zo.’

O’Reilly fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waar ga jij naartoe?’

‘Jezus, Fingal. Dat zou een politieman me nog niet vragen.’

O’Reilly lachte. ‘Moet je een traan vergieten voor het oude vaderland?’

Barry knikte en dronk zijn mok leeg. Het zou onbeleefd zijn whiskey mee te nemen naar een receptie die werd gegeven door geheelonthouders. Hij stak de gang over, liep de kleine wc in en ritste zijn gulp open.

Dit zou, dacht hij, het tweede huwelijk worden dat hij bijwoonde sinds hij was gearriveerd in het dorp Ballybucklebo dat ruim tien kilometer ten westen van Crawfordsburn lag. Hij herinnerde zich zijn eerste reis hierheen en de kennismaking met O’Reilly, en die zou hij zich ook altijd blijven herinneren. Die datum, 1 juli 1964, was ‘in de binnenkant van de voorkant van zijn schedel geëtst’. Dat had de oudere man een keer gezegd toen hij verwees naar een ander onvergetelijk moment.

Barry had bij de voordeur van het huis van O’Reilly gestaan toen O’Reilly was verschenen en een patiënt in een rozenstruik had gesmeten met de luidkeels gebrulde waarschuwing: ‘De volgende keer dat je je hier buiten mijn spreekuur om laat zien vanwege een zere enkel, moet je verdomme op zijn minst je voeten wassen!’ Barry had bijna rechtsomkeer gemaakt.

Nu was hij blij dat hij dat niet had gedaan. Gedurende de vijf maanden waarin hij van assistent-op-proef assistent was geworden, met de mogelijkheid van een volledig compagnonschap over een jaar, had hij veel geleerd over het beoefenen van de geneeskunde in een landelijke omgeving. Hij had ook veel patiënten van O’Reilly leren kennen en hij was hen aardig gaan vinden.

Hij ritste zijn gulp weer dicht. Het vorige huwelijk dat hij had bijgewoond, in augustus, was dat van Sonny Houston en Maggie MacCorkle geweest, beiden boven de zestig en beiden heel eigenaardige types. Sonny had een academische graad maar gaf er de voorkeur aan in een oude auto te wonen. Maggie had eens geklaagd over hoofdpijn die vijf centimeter bóven haar hoofd zat.

Barry had aanvankelijk gedacht dat ze knetter was, maar O'Reilly had beter geweten. Dat was gewoonlijk het geval.

Barry grinnikte en liep naar de Guests' Lounge. Het gelukkige stel van vandaag was oorspronkelijk van plan geweest tegelijk met Sonny en Maggie te trouwen, maar Julie was in die tijd al zwanger geweest en had een miskraam gekregen, waardoor de grote dag tot nu was uitgesteld.

Terwijl Barry de deur naar de lounge openmaakte bedacht hij dat Donal Donnelly eindelijk een fatsoenlijke vrouw van Julie MacAteer had gemaakt. Dat moest hij wel zo stellen, omdat de kans dat Julie een fatsoenlijke man van Donal zou maken héél klein was.

Voor zover Barry wist betaalde Donal voor de receptie met het geld dat hij in juli had verkregen door middel van een verdachte weddenschap op zijn hazewindhond Bluebird en daarna door het verkopen van Ierse munten met de afbeelding van een renpaard erop voor meer dan acht keer de werkelijke waarde ervan. Dat was Donal gelukt door een nietsvermoedende Engelsman ervan te overtuigen dat de munten waardevolle medailles waren die waren geslagen ter ere van de beroemde Ierse steeplechaser Arkle. Het zou Barry niet verbazen wanneer Donal Donnelly zou proberen de meipaal van Ballybucklebo aan een Amerikaanse toerist te verkopen. Het zou alleen verbazingwekkend zijn wanneer die poging mislukte.

De deur ging zachtjes achter hem dicht en hij liep naar O'Reilly toe, die achter een kleine groep formeel geklede mensen stond. Donal Donnelly stond aan de andere kant van de zaal. Hij had zijn jacquet verwisseld voor een donkerblauw kamgaren pak, en zijn peenrode haren waren ingesmeerd met Brylcreem. Hij grijsde breeduit en zijn vooruitstekende tanden glansden in het licht van een kristallen kroonluchter. Hij hield een groot glas sinaasappelsap in zijn ene hand en hij maakte grootse gebaren met zijn andere hand. Daarbij zwaaide hij zichtbaar van links naar rechts, alsof de storm buiten in deze warme en tochtvrije ruimte alleen invloed had op hem.

Barry lachte en fluisterde O'Reilly toe: 'De bruidegom ziet er goed uit.'

'Dat mag ook wel. Voor het altaar was hij al halfdronken en daarna heeft hij aldoor gin bij zijn sinaasappelsap gedaan.'

'Donal? Ik weet dat hij van een drankje houdt, maar...'

'Voor vandaag kunnen we het hem toch wel vergeven? Hij trouwt uiteindelijk niet elke dag.'

'Ik zal er niet minder om slapen.' Barry keek om zich heen naar de gasten. Ze hadden allemaal een glas met iets zonder alcohol in hun hand en ze stonden allemaal met hun rug naar Barry toe. Het rook er sterk naar pijptabak. Het huwelijk was bescheiden gehouden en alleen het gelukkige stel en de genodigden waren nu op de receptie.

Barry zag Julie, de bruid, die inmiddels gekleed ging in een crèmekleurig mantelpakje en een kastanjebruine zijden blouse. Ze leek goed te zijn hersteld van haar miskraam drie maanden geleden. Haar goudblonde haren glansden en haar ogen straalden. Ze zag er liefvallig uit, zoals iedere bruid er hoort uit te zien. Ze lette niet op Donal en ging op in een gesprek met haar bruidsmeisje Helen Hewitt, wier rode haar door een groen lintje bijeen werd gehouden. Helen had een bij dat lintje passend groen jasje aan, een korte rok en schoenen met naaldhakken die haar welgevormde benen accentueerden. Hij was blij dat zij geen last meer had van het eczeem in haar knieholten en hij vroeg zich even af of ze nog altijd omging met zijn beste vriend Jack Mills.

O'Reilly boog zich dichterbij Barry toen en mompelde: "Twee meisjes in zijden kimono's..."

"Allebei mooi, en één een gazelle." William Butler Yeats. "Ter nagedachtenis aan Eva Gore-Booth en Con Markiewicz." Barry leek vanaf zijn komst in juli dat spelletje met citaten al met O'Reilly te spelen. 'Één een gazelle,' zei hij nogmaals, en even dacht hij aan een andere mooie vrouw. Maar Patricia Spence was sinds september in Cambridge, waar ze civiele techniek studeerde. Hij wenste dat dat niet zo was, maar ze zou nu spoedig voor de kerstdagen naar huis komen. Barry telde de dagen af.

Zijn dagdromen werden onderbroken door de stem van Donal, die boven de zacht gevoerde gesprekken uit kwam. ‘Willy, toen was jouw mannetje mevrouw Murphy aan het uitleggen dat haar echtgenoot was verdronken in een vat Guinness.’

Donal had een arm om de schouders van zijn getuige geslagen: William Dunleavy, de waard van de Black Swan in Ballybucklebo. Het liet zich moeilijk bepalen of Willy, die zijn gewicht van zijn ene voet naar zijn andere verplaatste, zich slecht op zijn gemak voelde vanwege zijn jacquet of vanwege de kennelijk meer dan gelukkige toestand waarin Donal verkeerde. Donal had aanvankelijk gewild dat Seamus Galvin, de man die door O’Reilly in een rozenstruik was gesmeten, zijn getuige zou zijn, maar Seamus was nu met zijn vrouw Maureen en hun heel jonge zoontje Barry Fingal – de eerste baby die Barry in Ballybucklebo op de wereld had geholpen – in Californië.

Barry zag Willy even naar het oudere stel kijken dat voor in de zaal op stoelen zat en hij vermoedde dat dat de ouders van Julie waren, die waren overgekomen uit Rasharkin in het graafschap Antrim. Barry kon zien dat Julie haar blonde haren van haar moeder had geërfd. Haar vader zat iets voorovergebogen, haalde oppervlakkig adem en keek als fervent geheelonthouder nijdig naar zijn nieuwe schoonzoon. Dat moest Willy hebben gezien. ‘Hou je mond, Donal,’ zei hij, en hij glimlachte zenuwachtig naar de oudere MacAteers.

Donal trok zich niets aan van de pogingen van zijn vriend om tactvol te zijn en ging met een nep-Dublins accent door. “Jezus,” zei mevrouw Murphy. “Verdronken in een vat Guinness? Heeft hij geleden?”

‘Donal, hou nu je mond.’

Donal kwam met de clou. “Helemaal niet,” zei jouw mannetje. “Hij is er drie keer uit gekomen om te pissen.” Donal schaterde het uit.

Het kostte Barry moeite niet ook in de lach te schieten. Hij zag een tweede ouder echtpaar naast het eerste zitten. De man had net als Donal vooruitstekende tanden. Barry raadde dat hij de vader

van Donal was en gezien de manier waarop hij schaterde leek hij ook iets versterkends bij zijn sinaasappelsap te hebben gedaan. Naast hem ging de oude MacAteer nog iets rechter zitten en die man leek zich naar het idee van Barry net als koningin Victoria bepaald niet te amuseren.

Donal negeerde zijn schoonvader, maakte een buiging voor zijn publiek en genoot er duidelijk van in het middelpunt van de belangstelling te staan. Toen rechtte hij zijn rug en zag Barry. Hij liep naar hem toe, hikte en zei: 'Hoe gaat het met u, dokter?'

'Donal, het spijt me dat ik de dienst heb gemist.' Barry drukte de uitgestoken hand.

'Het is niet erg. Beter laat dan nooit. U moest ongetwijfeld naar iemand toe.' Hij zette een stap naar achteren. 'Nu moet u met me meekomen om Julie gedag te zeggen.' Hij hikte nogmaals.

'Dat zou ik leuk vinden, Donal.'

Donal giechelde. 'Voor u is ze vanaf heden mevrouw Donnelly.'

Barry liep achter een wankelende Donal aan langs de andere gasten en begroette die in het voorbijgaan. Toen waren de twee mannen bij Julie. 'Julie, je ziet er heel mooi uit,' zei Barry. 'Het spijt me dat ik...'

'Dank u, dokter Laverty. U hoeft u niet te excuseren.' Ze glimlachte naar hem.

'Gaat u... *hik*... de bruid... *hik*... niet kussen?' Donal gaf Barry een duw en toen stond hij iets te dicht bij Julie.

Barry lachte en zette een stap naar achteren. 'Rustig aan, Donal.'

'Als u het niet doet, zal ik het doen.' O'Reilly stond nu vlak achter Barry. 'Kom hier, lief meisje.' Hij stak een grote hand uit, pakte die van Julie en trok haar naar zich toe. Hoewel ze schoenen met hoge hakken aanhad reikte de bovenkant van haar hoofd nauwelijks tot de schouder van de grote man. Hij gaf haar een stevige knuffel en drukte een kusje op haar hoofd. 'Ik wens jullie allebei een lang leven, een goede gezondheid, welvaart, een altijd goed gevulde voorraadkast en een volle wieg toe,' zei hij plechtig. 'En ik hoop dat jullie nooit zullen worden geconfronteerd met de aardappelziekte.'

‘Dank u, dokter O’Reilly,’ zei Julie blozend. Ze ging op haar tenen staan en fluisterde iets in zijn oor.

‘Wel heb je me ooit,’ zei O’Reilly, die even naar Donal keek. ‘Dan moet u na uw huwelijksreis naar dokter Laverty of mij toe komen, mevrouw Donnelly.’

‘Dat zal ik doen.’

O’Reilly knikte in de richting van de deur. ‘Nu moeten dokter Laverty en ik iets zakelijks afhandelen.’ Hij liep met grote passen weg, op de voet gevolgd door Barry. Zodra ze op de gang waren zei hij: ‘Julie is weer zwanger. Je kunt van Donal zeggen wat je wilt, maar hij zet er wel vaart achter.’

Barry fronste zijn wenkbrauwen. ‘Is dat eigenlijk niet een beetje te snel na die miskraam?’

O’Reilly haalde zijn schouders op. ‘Dat is moeilijk te zeggen, maar ik vind het geweldig nieuws. Zelfs zo’n geweldig nieuws dat we erop moeten proosten als jij zin hebt om met mij naar de bar te gaan.’

‘Fingal, je zei dat je je zou inhouden omdat je dienst had,’ kon Barry niet nalaten op te merken.

‘Heb ik dat echt gezegd? Mijn hemel, waar zat ik toen met mijn gedachten?’ O’Reilly liep naar de bar en wilde net de deur opendoen toen John, de manager, snel zijn kant op kwam.

‘Dokter O’Reilly, ik heb ene mevrouw Kincaid aan de telefoon. Ze wil u graag spreken.’

‘Verdomme,’ zei O’Reilly.

‘Deze kant op, dokter.’

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Barry.

‘Dat zal ik je vertellen als ik terug ben.’ O’Reilly verdween de lounge in en liet Barry in zijn eentje achter. Fingal had in één opzicht in elk geval gelijk, dacht Barry. Op het nieuws van Julie moest gedronken worden. Hij zou naar de Parlour Bar gaan, een klein glas whiskey bestellen, dat opdrinken en dan nog een half-uurtje of zo uit beleefdheid naar de receptie teruggaan. Daarna zou hij vertrekken naar Ballybucklebo.

Hij duwde de deur van de bar open. Nog eventjes hier in de Old

Inn en dan naar huis, naar Main Street nummer 1 met zijn grote erkers en grijze muren. Naar Kinky, die uitstekend kon koken. Naar Lady Macbeth en zelfs naar Arthur Guinness, de maffe hond van O'Reilly.

Barry liet de deur achter zich dichtvallen en geeuwde. Het was een lange nacht geweest. Hij verheugde zich ook op zijn bed in de zolderkamer, gezellig onder de dakspanten, warm en beschermd tegen de razende storm buiten.

'Wil je er nog een, Barry?' vroeg Colette.

'Een klein glas John Jameson, alsjeblieft.'

'Prima.'

Terwijl Barry op zijn glas wachtte vroeg hij zich af waar O'Reilly naartoe moest. Nu ja, dat waren zijn zaken niet. Hij had geen dienst en zoals dokter Fingal Flahertie O'Reilly, M.B., B.Ch., B.A.O., arts en chirurg, zo graag over anderen zei: hij was groot en lelijk genoeg om op zichzelf te passen.